

Raamattuluontosarja

SANASTA TIEN LÖYTÄÄ

Sievin kirkossa 2007

Veli Tuomi

4. Raamattuluento: Kääntyminen

Luonnollinen ihminen ja etsikon aika

— Kastekäskyssään Jeesus Kristus käski opettamaan kastettuja, niin että he oppisivat pitämään kaiken sen, mitä hän oli opettanut.

Käytäntö osoittaa kuitenkin, että Jeesuksen edellyttämä opetus jää usein antamatta. Näin käy kotona, kouluissa ja seurakunnassa. Vain harva lapsi löytää uskon Jeesukseen. Vain harvalla seurakunnan jäsenellä on myöhemminkään elävä suhde Herraan. Tästä seuraa se, että harva löytää iankaikkisen elämän tien. Katekismus opettaa näitä asioita.

Jos käy niin, ettei Pyhä Henki saa hoitaa kastettua esimerkiksi puuttuvan opetuksen vuoksi, kastetun elämää hallitsee maailman henki. Hänen suhteensa Jumalaan on poikki. Hän tuntee elämänsä tyhjiyden. Hän voi tajuta, että jotain elämästä puuttuu, mutta ei tiedä mitä. Joskus hän tuntee levottomuutta ja syyllisyyttä. Hän ei ymmärrä, että elämän kallein asia on sielun pelastus. Hän on suruton. Häntä sanotaan Raamatussa luonnolliseksi ihmiseksi, joka ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan on.

Jumala tekee kuitenkin työtään ihmisissä. Jumala vetää heitä puoleensa armossaan ja rakkaudessaan. Hän käyttää tähän elämämme kohtaloita, kärsimystä, toisten ihmisten esimerkkiä ja erikoisesti sanaansa. Valitettavasti suruton ihminen hyvin usein karttaa sanankuuloa. Hän pelkää tulla valoon. Hän on usein viehättynyt syntielämäänsä.

”Sillä jokainen, joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi.” (Joh. 3:20).

Ihmisellä on Jumalan sanan mukaan etsikkoaikoja, jolloin Jumala erityisesti vetää häntä puoleensa.

”Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on.” (Jes. 55:6).

”Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sillä hän sanoo: ”Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut.” Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.” (2. Kor. 6:1,2).

Näitä kutsuja voi olla jo lapsuudessa ja nuoruuden iällä. Ihminen voi kuitenkin hylätä kovuudessaan nämä kutsut. Hän puolustelee monin tavoin tilaansa eikä halua tulla Jumalan kasvojen valkeuteen. Näin hän vaipuu yhä syvemmälle suruttomuuteen ja hän voi paaduttaa itsensä kokonaan. Tämä tila voi johtaa ihmisen hengelliseen kuolemaan, josta ei ole enää paluuta.

”Voi suruttomia Siionissa, huolettomia Samarian vuorella, kansoista ensimmäisen ylimyksiä, joiden tykö Israelin heimo tulee.” (Aam. 6:1).

”Kun sanotaan: `Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niinkuin teitte katkeroituksessa`.” (Hepr. 3:15).

Jos Jumalan Henki saa tehdä työtään kastetussa, ihminen alkaa nähdä omaa tilaansa. Hän huomaa, ettei hänellä ole vain joitain yksityisiä syntejä, vaan hänen koko elämänsä suunta on väärä. Mutta Jumala ei halua näyttää ihmiselle vain hänen syntiään, vaan hän haluaa hyvyydellään vetää ihmistä parannukseen. Hänelle syntyy ikävä Hyvän Jumalan puoleen, mutta hän tunne Vapahtajaansa Jeesusta Kristusta. Kun sitten tunto alkaa syyttää häntä, hän alkaa kaipaamaan apua

hätäänsä. Suruton, ehkä omavanhurskaskin ihminen, on tullut näin herätyksen tilaan. Hänellä on nyt synnin ja syyllisyyden tuntoa.

”Sentähden sanotaan: `Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!’ ” (Ef. 5:14).

Pelkkä syyllisyyden tunto ei tosin aina ole Jumalan työtä. Se voi johtua myös kovasta sydäimestä, kun se ei taivu Jumalan tahtoon.

Taivaallinen Isä odottaa, että syntinen kääntyisi hänen puoleensa ja tunnustaisi tilansa. Hän tahtoo kirkastaa hätääntyneelle sielulle Poikaansa Jeesusta Kristusta. Hän tahtoo, että ihminen tekisi parannuksen. Hän tahtoo, että ihminen tunnustaisi tilansa, pyytäisi syntejään anteeksi Kristuksessa ja haluaisi luopua syntisestä elämästä.

Olen tästä seuraavasta moneen otteeseen, mutta vielä haluan jotakin puhua. Ihminen ei voi näet saada rauhaa tuntoonsa muuten kuin Sanan kautta. Hän tarvitsee sanomaa Jeesuksesta Kristuksesta. Hän tarvitsee itselleen evankeliumin. Lain sana herättää ihmisessä synnintuntoa ja pelkoa. Laissa ei ole sen sijaan mitään elämää. Se voi vain paljastaa synnin suuruuden. Laki on kerta kaikkiaan niin pyhä ja korkea, ettei sitä voi kukaan täyttää. Kuitenkin moni ihminen yrittää elää ensiksi lainmukaista elämää. Vasta täydellinen vararikko hengellisessä elämässä voi saada aikaan halun löytää todellinen rauha elämään. Olen näistä asioista jo puhunut aiemminkin, mutta niitä on hyvä toistaa. Raamattu sanoo näin:

”...sentähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto” (Room. 3:20).

”Niinmuodoin on laista tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme” (Gal. 3:24).

”Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä, mikä on paha sinun silmissäsi; mutta sinä olet oikea puheessasi ja puhdas tuomitessasi” (Ps. 51:6).

”Meidän pahat tekomme sinä asetat eteesi, salaiset syntimme kasvojesi valkeuteen” (Ps. 90:8).

Valitettavan moni ihminen jää kuitenkin elämään omaa, itsekeksittyä hurskauttaan. Hän puhdistaa vaelluksestaan julkisyntit ja ajattelee nyt elävänsä Jumalan tahdon mukaista elämää.

Kääntymyksen ja parannuksen asiassa olemme suuren mysteerin edessä. Jää salaisuudeksi, miksi toiset ihmiset kääntyvät vastaanottamaan Jeesuksen Kristuksen Vapahtajakseen, ja miksi toiset eivät käänny, vaan jäävät julkisuruttomuuteen tai jatkavat omavanhurskauden tiellä? On kysymys Jumalan armovalinnasta, edeltä tietämisestä. Emme ymmärrä sitä täysin. Se on salatun Jumalan aivoituksia. Raamattu puhuu näistä asioista seuraavissa raamatunkohdissa. (Room. 9:11–29; Ef. 2:8,9; 1. Piet. 1:2).

Kääntymisen ja parannus

Raamatusta ja käytännön elämästämme opimme, että ihmisellä on vapaa tahto tehdä valintoja elämässään. Mutta kun on kysymys hengellisistä asioista, tätä vapaata tahtoa ei hänellä ole, sillä syntiinlankeemuksessa hän on menettänyt kyvyn elää Jumalan tahdon mukaisesti. Luonnollisessa tilassaan ihminen ei voi tahdollaan vaikuttaa pelastusta. Hänen tahtonsa suuntautuu vain pahaan. Silloinkin, kun hän tahtoisi jotakin hyvää, hänellä ei ole siihen voimaa. Huomaa kuulijani, että edellisistä tosiasioista välittämättä hyvin monet julistajat väittävät ihmisellä olevan vapaan tahdon kaikkiin elämänsä ratkaisuihin. He pettävät näin kuulijansa ja tällöin syntyy ihmisiä, jotka ovat yksinkertaisesti vain alkaneet kristityiksi, mutta eivät ole syntyneet uudesti ylhäältä.

Mutta tarkastelemme nyt muutamia raamatunpaikkoja, joissa on käsitelty tahtoasiaa ja kääntymisen välttämättömyyttä.

”Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen. Niin hän siis on armollinen, kenelle tahtoo, ja paaduttaa, kenen tahtoo.” (Room. 9:16,18).

”Vai halveksitko hänen hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää sinua parannukseen? Kovuudellasi ja sydämesi katumattomuudella

sinä kartutat päällesi vihaa vihan ja Jumalan vanhurskaan tuomion ilmestymisen päiväksi.” (Room. 2:4,5).

”Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.” (Matt. 23:37).

”...Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte” (Luuk. 13:5).

”Niin Pietari sanoi heille: ”Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntyenne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan”” (Ap. t.2:38).

”Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on kärsinyt, mutta nyt hän tekee tietäväksi, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus” (Ap. t. 17:30).

”...vaan olen todistanut sekä juutalaisille että kreikkalaisille parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen” (Ap. t. 20:21).

”...avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa” (Ap. t. 26:18).

”Sillä itse he kertovat meistä, millainen meidän tulomme teidän tyköne oli ja kuinka te epäjumalista käännitte Jumalan tykö, palvelemaan elävää ja totista Jumalaa” (1. Tess. 1:9).

Jumala odottaa siis, että kaikki ihmiset kääntyisivät. Tätä kääntymystä nimitetään monilla eri sanoilla. Niitä on: parannus, kääntyminen, valitseminen ja mielenmuutos. Jotkut kristilliset piirit käyttävät sanaa ”ratkaisu”. Kukin sana kuvaa asiaa omalta kannaltaan.

Mutta voiko ihminen kääntyä, tehdä ratkaisua?

Kirjassaan "Sidottu ratkaisuvalta" Luther opettaa, ettei ihminen voi omin avuin tehdä tällaista ratkaisua. Ihmisellä ei ole tässä asiassa vapaata tahtoa. Tämä oppi on aivan Raamatun mukaista. Miksi Jumala kuitenkin vaatii sellaista, mitä ihminen ei voi tehdä? Jotkut ihmiset sanovat tehneensä parannuksen tai ratkaisun. Sen sijaan ihmiset - usein ne, jotka selittävät kaiken tapahtuneen jo kasteessa - sanovat, ettei ihmisellä ole ratkaisuvaltaa. Parannus on heidän mielestään pelkkää ihmistyötä ja -puuhastelua. Miten on?

”Niin ne, jotka sen kuulivat, sanoivat: `Kuka sitten voi pelastua?’ Mutta hän sanoi: `Mikä ihmisille on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista.’” (Luuk. 18:26,27).

Ihminen ei voi tehdä tahdonratkaisua - ja kuitenkin moni sen tekee. Milloin, miten? Filippiläiskirjeessä apostoli Paavali opettaa:

”Siis, rakkaani, samoin kuin aina olette olleet kuuliaiset, niin ahkeroikaa, ei ainoastaan niinkuin silloin, kun minä olin teidän tykönänne, vaan paljoa enemmän nyt, kun olen poissa, pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte; sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.” (Fil. 2:12,13).

Ihmisen ahkerointi ja kilvoitus perustuvat siihen, että Jumala vaikuttaa tahtomisen. Ne ovat sisäkkäisiä tapahtumia. Kääntyminen ja parannus ovat ihmisen vastaus Jumalan kutsuun. Se ei tarkoita, että pelastuminen olisi Jumalan ja ihmisen yhteistoimintaa. Kaikki riippuu Jumalasta. Silti on saarnattava, kuin kaikki riippuisi ihmisestä. Tämä juuri on Raamatun paradoksaalisuutta.

Kun opetetaan, että ihminen voi luonnollisella, vapaalla tahdollaan kääntyä Jumalan puoleen, opetetaan ihmismielipiteitä. Kun sanotaan, ettei ihminen voi kääntyä, unohdetaan Jumala ja opetetaan - kuinkas muuten - ihmismielipiteitä. Tätä jälkimmäistä oppia sanotaan fatalismiksi, kohtaloukoksi. Siinä käsityksessä Jumala tekee ihmisen puolesta parannuksen ja ihminen suorastaan joutuu taivaaseen. Suosittu väite on: ”Emme tarvitse enää ratkaisua, koska Jumala on tehnyt puolestamme ratkaisun ristillä.” On sanouduttava irti "tahdonratkaisuopista", kehotetaan. Niin tulee tehdäkin, jos tarkoitetaan ihmisen vapaalla tahdolla tehtävää ratkaisua. Kun sanotaan, että pelastus on ratkaisun sijaan otettava vastaan uskolla, on myös tehty ratkaisu. Mieli, tahto ja halu ovat kääntyneet silloin Jumalan puoleen.

Kun Jumala vaatii ihmiseltä tahdon, eli mielen muutosta, hän antaa siihen myös mahdollisuuden. Tässäkin asiassa on tyypillinen Raamatussa esiintyvä paradoksi: kaksi vastakkaista tosiasiaa on samalla kertaa voimassa. Kukaan ei voi siis väittää, että kun kääntymys ihmistahdolla on mahdotonta, se olisi mahdotonta Jumalalle.

Kastetussa ihmisessä perisyntin vuoksi sidottu mieli ja tahto on vapautettu. Siksi hänellä on iankaikkisuusvastuu (Luther).

Kun Jeesus saarnasi parannusta, hän vetosi siihen, että ”Jumalan valtakunta on tullut lähelle”. Tämän vuoksi on kaikkien kääntymistä ja on kilvoiteltava läpi ahtaan portin. Se on siis mahdollista. Kun ihminen kääntyy, se on Jumalan teko ihmisessä. Kun hän ei käänny, toteutuu ihmisen tahto.

Ihminen ei itsessään keksi tehdä parannusta. Se ei siis ole jokin hyvän tahdon ele Jumalan puoleen. Ei, kääntymys on Jumalan teko ihmisessä. Se ei ole ihmisen ansio. Kääntymisen kuuluu käsittämättömään Jumalan ennalta valintaan ja ennalta tietämiseen. (Ap. t. 2:23; 1. Piet. 1:2; 1. Piet. 1:20; Room. 11:5; Room. 9:11+).

Valittujen nimet ovat olleet Karitsan elämäkirjassa jo maailman luomisesta lähtien. (Ilm. 13:8; Ilm. 21:27; Ilm. 22:1).

Emme saa tässä asiassa kuunnella järkeämme. Jumala ennalta tietää, ketkä kääntyvät ja tulevat pelastukseen. Muu eivät käänny. Kaikkien on siis kääntymistä. Ristiriitaa ei ole.

”Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta teiltänne; ja minkätähden te kuolisitte, Israelin heimo!” (Hes. 33:11).

Tästä seuraakin kysymys: kenen tulee kääntyä?

Ensinnäkin on monia ihmisiä, jotka sanovat eläneensä kasteensa jälkeen niin, etteivät ole langenneet pois Jumalan armosta. Mitä heistä tulee ajatella? He ovat täysin eksesissä. Jokaisen on kääntymistä, että voivat uudestisyntyä, syntyä Hengestä eli tulla vanhurskautetuiksi uskosta.

Toiseksi: Raamatussa, Roomalaiskirjeen 3. luvussa ovat sanat: ”...niinkuin kirjoitettu on: ”Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään. Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä he pettävät, kyykäärmeen myrkkyä on heidän huultensa alla; heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta. Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta, hävitys ja kurjuus on heidän teillään, ja rauhan tietä he eivät tunne. Ei ole Jumalan pelko heidän silmänsä edessä.”

On ihmisiä, jotka eivät koe tarvitsevansa kääntymistä. Kuitenkaan kukaan ei kestä luonnollisessa tilassaan Jumalan edessä. Kaikki ovat luopumuksen lapsia. Kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus, muuten he hukkuvat.

Keitä ovat siis ihmiset, jotka kerskaavat hyvällä vaelluksellaan? Fariseuksia! Joka tapauksessa myös he ovat poikenneet pois ja ovat Jumalan kirkkautta vailla. On vain yksi persoona, joka eli puhtaan elämän kasteensakin jälkeen, Totinen Ihminen, Jeesus Kristus. Muut ovat fariseuksia.

Kääntymisen taistelu

Taivaaseen ei ole helppo päästä, koska sinne pääsee armosta. Iankaikkiseen elämään pyrkiminen vie aina taisteluun. Mitä Herran sana sanoo?

”Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie laeva, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.” (Matt. 7:13,14).

”Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen.” (Matt. 11:12).

Harvat kääntyvät. Harvat kilvoittelevat läpi ahtaan portin. Harvat löytävät kaidan tien. Mutta on ihmisiä, jotka kilvoittelevat ja hyökkäävät taivasten valtakuntaa vastaan ja voittavat sen itselleen

omasta mahdottomuudesta huolimatta.

Sydämen kovuus estää vastaavasti kääntymisen.

Jumalan valtakunta otetaan vastaan uskolla. Katumus ilman uskoa on pelkkää epätoivoa. Emme saa olla tässä Juudaksen kaltaisia. Juudaksella oli kyllä ulkonainen kaste ja hän kastoi myös leipäänsä yhteisellä pääsiäisaterialla, mutta sydämeltään hän oli Kristuksen vihollinen (Joh. 13:27). Kavallettuaan Jeesuksen hän joutui epätoivoon, eikä osannut enää etsiä armoa. Kääntymys on omantunnon kauhistusta synnin vuoksi, mutta se on samalla luottamista Jumalan armolupauksiin.

Jos epäuskossamme torjumme etsikkoaikamme, emme käänny, emmekä ota armoa vastaan, kuinka voisimme pelastua?

Kääntymättömät, uskosta osattomat ja luonnollisessa tilassa olevat opettajat ovat niitä, jotka varottavat kuulijoitaan parannusarminoista, ratkaisuoopista ja valintakehotuksista, koska ne loukkaavat heitä. On surkeaa, että näitä valheveljiä ja -sisaria on niin paljon keskuudessamme.

Seuraavassa on muutama lainaus Heränneen kansan Siionin virsistä. Niissä opetetaan armon vastaan ottamisesta näin:

Näin lausut: `Sydämesi anna, Se avaa ystävällesi!
On aika esteet syrjään panna Ja vastaan ottaa armoni.
Suurimman uhrin uhrasin: Verellä sinut lunastin.` (SV 43:2).

Yhtään rikkomustamme Oma hurskaus ei korjaa.
Onnettomuus ikuinen Uhkaa aina synnin orjaa.
Armo otettuna vastaan, Pelastaa vain ainoastaan. (SV 77:2).

Sävyisä Paimenemme, Hiljennä mieleemme.
uudista sydämemme, Tee taipuisaksi se.
Niin että armon vastaan Otamme ainoastaan
Ja jäämme laumaasi. (SV 191:1).

...Auta, että otan vastaan täyden armon ainoastaan. (SV 58:3).

Raamattu sanoo: ”Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi” (2. Kor. 6:1).

”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä” (Joh. 1:12).

Jeesus sanoo: ”Niiniven miehet nousevat tuomiolle yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat sille tuomioksi; sillä he tekivät parannuksen Joonaan saarnan vaikutuksesta, ja katso, tässä on enempi kuin Joonas.” (Matt. 12:41).

Jeesus sitoo pelastumisen kääntymiseen kun hän sanoo: ”Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan.” (Matt. 18:3). Hän vetoaa tahtoomme: ”Joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi” (Ilm. 22:17).

Tuleminen ja kääntyminen ovat myös evankeliumia, sillä Jeesus sanoo: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.” (Matt. 11:28,29).

Jos tulemme, taakat otetaan pois ja saamme levätä hänessä. Jos emme tule, jäämme omaan suoritususkontoomme ja kuormiemme alle. Kaiken vaikuttaa kuitenkin Jumala.

”Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä; ja minä

herätän hänet viimeisenä päivänä.” (Joh. 6:44).

Kutsun ja kehotuksen ääni kuuluu kuitenkin. Laulamme Simo Korpelan kauniissa hengellisessä laulussa:

Tule Jeesuksen luo. Tule nuorena oi.
Hälle uhriksi tuo, kevätpäiväsi koi.
Miten harmeta pään, sinä synnissä soisit
ja sun talves ja jääs, vasta Herralle soisit.

Kääntyminen synnyttää suuren ilon taivaassa:

”Minä sanon teille: ”samoin on ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.” (Luuk. 15:7,10)

Taivaassa on ihana vastaanotto, kun tuhlaajalapsi palaa takaisin kotiin:

”Vielä hän sanoi: `Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. Ja nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa tavaroista, mikä minulle on tuleva.' Niin hän jakoi heille omaisuutensa. Eikä kulunut montakaan päivää, niin nuorempi poika kokosi kaiken omansa ja matkusti pois kaukaiseen maahan; ja siellä hän hävitti tavaransa eläen irstaasti. Mutta kun hän oli kaikki tuhlanut, tuli kova nälkä koko siihen maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta. Ja hän meni ja yhtyi erääseen sen maan kansalaiseen, ja tämä lähetti hänet tiluksilleen kaitsemaan sikoja. Ja hän halusi täyttää vatsansa niillä palkohedelmillä, joita siat söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut. Niin hän meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella minun isäni palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen täällä nälkään! Minä nousen ja menen isäni tykö ja sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi palkkalaisistasi.' Ja hän nousi ja meni isänsä tykö. Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi. Mutta poika sanoi hänelle: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että minua sinun pojaksesi kutsutaan.' Silloin isä sanoi palvelijoilleen: 'Tuokaa pian parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja kengät hänen jalkaansa; ja noutakaa syötetty vasikka ja teurastakaa. Ja syökäämme ja pitäkäämme iloa, sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.' Ja he rupesivat iloa pitämään.” (Luuk. 15:11–24).

”Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä vastaan, että minä olen pannut sinun eteesi elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis elämä, että sinä ja sinun jälkeläisesi eläisitte.” (5. Moos. 30:19).

”...`Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi” (Mark. 1:15).

Aamen.